RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 67.429 van 4 juli 1997.
in de zaak A. 74.016/VII-15.433.

In zake : 1. de v.z.w. Nederlandstalige Belgische Vereniging voor Nefrologie,
2. Petrus LEENAERTS,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat F. DEWALLENS en R. VAN GOETHEM,
kantoor houdende te LEUVEN,
Koning Leopold I-straat 28

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de Minister van Sociale Zaken,
2. de Minister van Volksgezondheid en Pensioenen,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten J. VANDEN EYNDE en B. VANHYFTE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Kroonlaan 340.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Advocaat F. DEWALLENS op 16 april 1997 namens de v.z.w. Nederlandstalige Belgische Vereniging voor Nefrologie en Petrus LEENAERTS heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van "het koninklijk besluit van 27 november 1996 houdende vaststelling van de normen waaraan de centra voor de behandeling van chronische nierinsufficiëntie moeten voldoen om te worden erkend als medisch-technische dienst in de zin van artikel 44 van de wet op de ziekenhuizen, zoals gecoördineerd op 7 augustus 1987 (B.S., 18 februari 1997)";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 juni 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 juni 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. DEWALLENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat J. VANDEN EYNDE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat, wat de eerste verzoekende partij betreft, dat de Raad van State ambtshalve dient te onderzoeken of een stuk is voorgelegd waaruit blijkt dat het orgaan van de vereniging dat rechtens bevoegd is om te beslissen rechtsgedingen voor rekening van de vereniging in te stellen, tijdig de beslissing nam om het annulatieberoep in te stellen; dat met toepassing van artikel 13 van de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigingen zonder winstgevend doel en aan de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend het de beheerraad van eerste verzoekende partij is die de beslissing moet nemen om in rechte te

treden; dat dit ook wordt voorgeschreven door artikel 14 van haar statuten die met het verzoekschrift zijn neergelegd; dat als bijlage bij het verzoekschrift een brief is gevoegd van de voorzitter van de eerste verzoekende partij gericht aan haar raadsman P. DEWALLENS waarin te lezen staat wat volgt :

> "Hiermee bevestigen wij uw aanstelling als advocaat aan de Nederlandstalige Belgische vereniging voor Nefrologie (NBVN) om het Koninklijk Besluit houdende 'vaststelling van de normen waaraan de centra voor chronische nierinsufficiëntie moeten voldoen ...' te onderzoeken op aanvechtbaarheid en indien U gronden vindt dit KB in kortgeding voor de Raad van State te brengen zoals reeds mondeling met u besproken werd door Dr. LEENAERTS";

dat dit schrijven al vooreerst geen formele beslissing van de beheerraad omtrent het instellen van een kort geding bij de Raad van State bevat maar in elk geval geen beslissing van de beheerraad om een beroep tot nietigverklaring in te stellen; dat zulke beslissing, ondanks de vraag daartoe van het bevoegde lid van het Auditoraat, evenmin in de loop van het geding werd voorgelegd; dat het ontbreken van dit stuk in de huidige stand van de procedure het annulatieberoep van de eerste verzoekende partij niet-ontvankelijk maakt; dat bijgevolg haar vordering tot schorsing als accessorium van de vordering tot nietigverklaring evenmin ontvankelijk is en om die reden moet worden verworpen;

Overwegende, wat de vordering van de tweede verzoeker betreft, dat de verwerende partij excepties van niet-ontvankelijkheid opwerpt; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de aangevoerde excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties slechts noodzakelijk zou zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de tweede verzoeker omtrent het nadeel in het inleidend verzoekschrift doet gelden wat volgt :

"Tweede verzoeker is een geneesheer-specialist in de interne geneeskunde, actief in het domein van de nefrologie. In die hoedanigheid is tweede verzoeker werkzaam als geneesheer-diensthoofd van het dyalise-centrum van de Z.O.L. (Ziekenhuis Oost-Limburg) met zetel te 3600 Genk, Schiepse Bos 6.

Tweede verzoeker wordt bijzonder zwaar geviseerd door het aangevochten besluit. Het meest grievende element uit het aangevochten besluit betreft de verplichte verhoging van de medische bestaffing in het centrum voor de behandeling van chronische nierinsufficiëntie van de Z.O.L.

Naast de verantwoordelijke geneescheer-specialist in de interne geneeskunde en houder van de bijzondere beroepstitel in de nefrologie, moet het centrum ook over een geneesheer-specialist in de interne geneeskunde beschikken (art I, d van de bijlage bij het aangevochten besluit). Dit is de vereiste medische bestaffing voor de eerste schijf van 4000 in het centrum uitgevoerde dyalises.

Artikel I, e van de bijlage bij het aangevochten besluit bepaalt bovendien dat het centrum voor elke bijkomende schijf van 4000 in het centrum uitgevoerde dyalises moet beschikken over een bijkomende geneesheer-specialist in de interne geneeskunde en houder van de bijzondere beroepstitel in de nefrologie.

Terwijl krachtens de tot heden vigerende erkenningsnormen in de bijlage bij het KB van 4 april 1991 houdende vaststelling van de normen waaraan de dyalisecentra voor de behandeling van chronische nierinsufficiëntie moeten voldoen om te worden erkend als zware medisch-technische dienst in de zin van artikel 44 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987 (B.S., 17 april 1991), in artikel I. g) enkel twee geneescheren-specialisten in de inwendige geneeskunde vereist zijn en dit ongeacht

het aantal in een dienst voor chronische hemodyalise verrichte dyalises.

De centra voor de behandeling van chronische nierinsufficiëntie dienen over deze bestaffing te beschikken vanaf 1 juli 1997 (art. 5 §1 aangevochten besluit) (enkel aan de voorwaarde dat de vereiste geneesheer-specialisten in de interne geneeskunde bovendien houder moeten zijn van de bijzondere beroepstitel in de nefrologie moet pas voldaan zijn op 1 juli 1998).

Overeenkomstig de huidige reglementering, zijn er in het centrum voor de behandeling van chronische nierinsufficiëntie van de Z.O.L. twee geneesheer-specialisten in de interne geneeskunde actief. Gemiddeld worden in het dyalisecentrum van de Z.O.L. 12.500 dyalises per jaar uitgevoerd.

De nieuwe maatregelen zullen derhalve tot gevolg hebben dat in het dyalisecentrum van de Z.O.L. drie geneesheer-specialisten in de interne geneeskunde (en tegen 1 juli 1998 in de nefrologie) zullen moeten bij aangeworven worden om te kunnen voldoen aan de erkenningsnormen. Voor de eerste schijf van 4000 uitgevoerde dyalises zijn immers twee geneesheer-specialisten vereist, voor elke bijkomende schijf, in casu zijn er drie bijkomende schijven, moet het centrum over een bijkomende geneesheer-specialist beschikken.

Het aantal dyalises per jaar in ons land blijft stabiel en zal wellicht niet stijgen. De waarde van de terugbetalingen per dialyse door de ziekteverzekering vertoont een duidelijke dalende trend.

Deze gegevens tonen aan dat de uitvoering van het aangevochten besluit niets anders tot gevolg kan hebben dan dat het inkomen van tweede verzoeker, zonder dat dit exact te begroten is, op dramatische wijze zal dalen. Op dit ogenblik worden de te verdelen erelonen bepaalt door, bij benadering, 20 % van de omzet van het dyalisecentrum van de Z.O.L.. Dit betekent dat tweede verzoeker momenteel ongeveer 10 % van de omzet van het dyalisecentrum ontvangt (20 % : 2).

Wanneer, ten gevolge van de nieuwe maatregelen, drie nieuwe geneesheer-specialisten bij aangeworven worden, zal het gedeelte van de omzet beschikbaar voor de artsen actief in het centrum, verdeeld moeten worden tussen vijf geneesheer-specialisten. Dit betekent dat tweede verzoeker niet meer 10 % van de omzet zal ontvangen, maar slechts 4 % (20 % : 5). Het inkomen van tweede verzoeker zal derhalve ten gevolge van de nieuwe maatregelen noodzakelijkerwijze herleid worden tot minder dan de helft.

Het aangevochten besluit impliceert bijgevolg dat de bestaffing van het centrum van de Z.O.L. zal verdriedubbelen, zonder dat er voor hen een minimaal werkvolume voorhanden en dito inkomen beschikbaar is.

Een later tussen te komen annulatiearrest kan deze nadelen die vanaf ten laatste op 1 juli 1997 zullen ontstaan, in alle redelijkheid niet afdoende herstellen. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van het aangevochten besluit impliceert immers noodzakelijk dat de levensvatbaarheid van de economische activiteit van tweede verzoeker reeds vanaf ten laatste op 1 juli 1997 ernstig in het gedrang zal komen. Bovendien kunnen de nieuw aangeworven artsen in de bestaffing in alle redelijkheid onmogelijk terug ontslagen worden zonder dat dit een aanzienlijke verbrekingsvergoeding tot gevolg zal hebben, die verhaald zal worden op de inkomsten van de overige geneesheer-specialisten actief in het centrum, waaronder tweede verzoeker.

Het ingeroepen ernstig nadeel is dan ook bijzonder moeilijk zo niet onmogelijk te herstellen via een annulatie door Uw Raad";

Overwegende dat verzoeker een dreigend inkomstenverlies en bijgevolg een pecuniair nadeel aanvoert, dat zulk nadeel in principe herstelbaar is; dat niet wordt aangetoond dat het te dezen anders zou zijn, nu verzoeker zelfs geen enkel stuk voorlegt, waaruit de juistheid van de door hem aangebrachte gegevens zou kunnen blijken; dat deze vaststelling zowel het aantal dialyses betreft in het centrum waar hij is tewerkgesteld, de wijze waarop zijn inkomsten die hij daar verwerft worden berekend als die inkomsten zelf; dat verzoeker aldus enkel op grond van niet aangetoonde gegevens tot extrapolaties overgaat die hem tot de conclusie leiden dat zijn inkomen "op dramatische wijze zal dalen"; meer bepaald van "10% van de omzet" naar "slechts 4%" en de "levensvatbaarheid" van zijn "economische activiteit ernstig in het gedrang zal komen"; dat aldus de beschrijving van het pecuniair nadeel niet voert naar een concreet cijfer over de in vergelijking gebrachte inkomsten waaruit zou kunnen blijken dat dit nadeel moeilijk te herstellen is; dat de Raad van State bijgevolg ook de levensvatbaarheid van de resterende activiteit van verzoeker niet kan beoordelen; dat in zoverre het moeilijk te herstellen en ernstig karakter van het nadeel niet is aangetoond; dat voorts het

mogelijke verhaal op verzoekers inkomsten van toekomstige ontslagvergoedingen te hypothetisch is om daarop de gevraagde schorsing te kunnen steunen, daargelaten de vraag of dat nadeel nog rechtstreeks voortvloeit uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing;

Overwegende dat aldus niet is aangetoond dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit het rechtens vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat bijgevolg niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juli 1900 zevenennegentig, door :

de H. D. VERBIEST, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. TRUYENS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **D. VERBIEST.**